

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihiciziczerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

9. njeđžela po swjatej Trojizny.

1. Pětr 4, 7—11.

Nasche žiwjenje precž lěta,
Bórsy pschińdu žně toh' šwěta,
Bomhaj, so šmy hotowi!
Abrysčěže, daj dla šwojoh' mjena,
So kaž pschěža sesrawjena
Pschińdzemy tam k šbóžnosčzi!

Tak wucza naš nětko nasche wotežnjate pola prošnyč, kiž chzedža naš dopomnicž na tamne pošlednje wulke žně, hdžez budže tón šnjes k šwojim žnježam prajicž: „Sałožcže šerpy, pschetož žně semje šu wusthě.“ Tehdy šebi nje-možemy ničžo hóržyšcho žadacž, hacž so bychmy jako frate a cžežke šnopy šo domkhowali do Božich wěcžnych bróžnjow. Hacž je tón cžaš tak jara daloko? Tak wjele je wěste: po tym šo je naš šnjes Jesuš Abrysčus do šwěta pschischoł a skutk nascheho wumoženia dofontał, šmy nětko w pošlednim cžašu žiwi, tak šo móžesche hižom psched 1900 lětami šwjaty Pětr jowle w našim tekšcže pišacž: „Blisko je pschischoł kónž wschittkich wězow.“ Šchescžijenjo šu ludžo pošlednjeho cžaša a maja jako dobri šastojnizy a šwěrnj wotročžy šwojeho šnjesa šo kóždy cžaš na jeho pschichod hotowych džeržecž; pschetož jeho džěń pschińdže jako paduch w nozy. Albo chžyl tu ščto prajicž: „Do ma hišcže dobru škwilu; měr je a žadyn štrach“, š tajkim šo nječamy dolho wurěčowacž, ale chžemy jeho potašacž na jeho šamšneho žiwjenja krotki cžaš a blisko kónž. Šlaj,

hdž masch wotšal cžahnyč š tuteho šwěta, njeje dha tehdy ša tebje, ty šhrobly cžlowjecže, wopradowže pschischoł kónž wschittkich wězow, kónž wschittkich šemškich kubłow a cžělnych lóšctow, kónž wschittkich šwětnych wješelow a cžahnych nadžijow? Šak bóršy wot ranja šo móže do wječora wscho wobrocžicž! Duž wšminy woboje hromadu, kónž wschittkich wězow a kónž nascheho žiwjenja, a dajmy šebi wot šwjateho Pětra prajicž: šak mamy šo jako kšchescžijenjo hotowych džeržecž na kónž wschittkich wězow abo šak mamy žiwi byč w tym cžašu, šo mohli junu wobšacž na pošlednim šudu.

„Budžcže štróšbi a wachujcže k modlitwam“, to je Pětrowe přenje napominanje, a kaž jowle tón wucžobnik, tak je tež wschudžom tón šnjes, hdžez wón wo šwojim pschichodže rěczi, nam wachowanje a modlenje porucžil a pschikasał: „Teho dla wachujcže kóždy cžaš a modlcže šo, šo byšcže doštojni byli, cžělnyč temu wschittkemu, ščtož šo podacž budže a wobšacž psched cžlowškim šynom“. Hdž je nam kónž wschittkich wězow pschezo blisko, ščto leži nam bliže, hacž šo š wutrobny mogle-njom a proščenjom k temu cžělamy, kotřehož lěta nihdy nješšestanu a kotřyž wostanje, hdž wschittko druge šahinje? Hdž mamy šo wschitzy šjewicž psched šudnym štołom Abrysčusowym, ščto dha je nusnišcho, hacž šo š cžašom, radšcho džěnkša hacž jutšje, hradu pytamy pola teho, kiž chže nětko hišcže hradu na naš hič dacž ša prawo? Hdž dyršimy šo se šwjatym žiwjenjom a š bohobožnym wachnjom k jeho pschichodej hotowacž, nječamy dha šo

Ĺ njemu wo mŃz Ź wyŃkofosćze wołacć, wo dar Ńwjateho Ducha, wo wĕru, lubosć, nadźiju, wo wschitke ŃšesćizianŃŃe pocćinĹi? A Ĺ tajĹim modlitwam, praji Ńwjaty japosćtoĹ, dyrbiny wachowacć a ŃtrŃŃbi być. To płacći wo czĕlnej řaz wo duchownej ŃtrŃŃbosćzi. Ńtacć Ĺ mokrymaj Ńschid-lesćkomaj Ńo njemŃze do wyŃŃofa posćbĕhnyć, a řak mŃze czĹowjeĹ nutrnosć mĕcć Ĺ wjecćornej modlitwje, hdyĹ je Ńo prjedy tŃrnyĹ ġarowatym wjeŃeloscćam podacć, abo Ĺ rańŃŃej modlitwje, hdyĹ rano Ĺ pusteĹ ġłowu řtawa? Řak chće dusća je ŃwoĹim Bohom řĕczecć, hdyĹ je woĹ lubosćze Ĺ Ńwĕtej, wot Ńwĕtneho ľŃŃta a czĕlneho wjeŃela wsća polna a pjana? DuĹ, řiz wy na ŃwoĹeho Řnjesa czĹacćze, budće ŃtrŃŃbi a wachujće Ĺ modlitwam.

„ŃŃŃede wschitkimi wĕzami paĹ mĕjće mjes Ńobu Ńylnu lubosć“, piŃŃe Ńwjaty Ńĕtr dale. ġaj, řchto dha budće junu ŃudniĹ řiwyĹ a mornyĹ pola ŃwoĹich wĕrja-zyĹ najbŃle pytacć? Řicćo druhe, ġacć řchtoĹ je praweje wĕry najwĕŃŃiŃŃe wopŃŃasmo a najkrafńiŃŃi plŃd, to je lubosć. Chćemy-li dobre dowĕrenje mĕcć na Ńudnym dnju, dha Ńejmy řa tym, řo byĹmy mjes Ńobu mĕli Ńylnu lubosć. Wona wopŃŃaże Ńo najprjedy we wodawanju. „Lubosć pschiryma ġrĕchow ġromadu“. To njerĕka, jako mohli my Ńwoje ġrĕĹi pschirymacć je řkutkami lubosćze, řtreĹ bliĹŃŃemu wopŃŃasujemy, nĕ, to czĹini jenicćzy Ńesu-Ńowa řaŃŃuĹba, hdyĹ ju we wĕrje řapschimnyĹ; ale řchtoĹ je bliĹŃŃi řhrĕŃŃiĹ, to dyrbiny niĹ wŃkrymacć a mjes ľudzi roŃnjescć, ale pschirymacć, Ĺ tej lubosćzu pschirymacć, řiz pschezo řaŃŃo rad wodawa, niĹ řydom, ale řydom dĹĕřacć řrŃcć řydom řrŃcć, niĹ jenoĹ jedyn ġrĕĹ, ale ġrĕchow ġromadu. Řunje řpominanje na řŃnz, na naŃŃu abo na naŃŃeho bliĹŃŃeho Ńmjercć dyrbi naŃ Ĺ temu czĹim ġoto-wiŃŃich czĹinicć. Ale řaz we wodawanju, řak wopŃŃaże Ńo prawa lubosć řeĹ w dawaniu, řo by bliĹŃŃemu we wsćej czĕlnej nusy pomġala a ŃluĹila. Řeho dla ŃŃyŃŃimy dale: „ġospodujće Ńo radzi mjes Ńobu ġjes mŃrtŃtanja.“ ŘajĹe napominanje bĕ wŃŃebje nusne w tamnyĹ prĕnich czĹaŃach ŃŃesćizianŃwa, ġdĹeĹ ŃŃesćizienjo ġusto wuġnacći a pschĕŃĕġehani ġjes wĕŃŃeho řtatŃka wŃŃŃlo bludźachu. Řam chće řajĹe napominanje prajicć: Řjĕġ je wasć dom ġospoda Ńmilneho ŃamaritŃŃeho, řiz je řŃdzemu pomŃzy potrzebnyĹ wŃtwrjena; wjedźće pohanŃw do ġospody ŃŃesćizianŃŃeje zyrkwje; pomġajće Ĺ temu, řo byĹu wasći wĕrybratŃja w roŃprŃŃŃenju ġospody mĕli, ġdĹeĹ mohli Ńo wŃŃŃlo BoĹeho řłowa řġromadźowacć a Ńo na řjanyĹ BoĹich řłuzńbach wŃŃŃewicć, a to wschitko dyrbi Ńo wot naŃ řtacć „ġjes mŃrtŃtanja“, Ĺ wjeŃelĕj a ġotowej wutrobu; pschetoĹ wjeŃelĕho dawarja lubuje Boh. — To wsćak je wĕŃŃe, dary řu wsćelafe a řu wsćelafŃ wudĹelene, ale bohaty abo řhudy, wyŃŃŃi abo niŃŃi, mĹdy abo řtary, nĕŃŃto ma řŃdzdy, Ĺ czĹimĹ mŃze bliĹŃŃemu řłuzicć. Řeho dla Ńo nam tu pschiwŃla: „ġŃluzćze řebi jedyn druhemu Ĺ tym darom, řtreĹ je řŃdzdy doŃtaĹ, jako czĹi doġri řaŃtojnizy teje wsćelĕŃeje ġnady BoĹeje“. ŘŃŃesćizian, řiz na ŃwoĹeho Řnjesa czĹaka, njemŃze ŃwŃj czĹaŃ ľĕpje nałŃŃowacć, ġacć řo bratram a řotram w lubosćzi řłuzi.

ŘapŃŃledĹu paĹ napomina naŃ Ńwjaty japosćtoĹ Ĺ Ńwĕrnosćzi, Ĺ Ńwĕrnosćzi w powŃlanju. „Řĕcći-li řchto, njĕġ řĕcći jako BoĹe řłowo. Ma-li řchto řajĹu řłuzńbu, njĕġ řłuzi po tym řamoĹenju, řtreĹ Boh wudĹĕla, řo by we wsćĕġch wĕzach Boh řġwaleny byĹ pschĕŃ Ńesom ŘhryŃta, řtreĹmuĹ budć czĕŃcć a mŃz wot wĕcćnosćze ġacć do wĕcćnosćze.“ řchtoĹ ma we wŃŃadĹe řĕczecć, w zyrkw

jako prĕdacć, w řchuli jako wucćĕr, w domje jako ġospodaĹ tŃn dyrbi řĕczecć, niĹ řchtoĹ Ńo jemu řda, řchtoĹ wŃn pyta a řada, ale řchtoĹ chće Boh mĕcć a řchtoĹ je Ĺ BoĹim řłowom pschĕŃ jene, řo mohĹ Boh řam na to Ńwoje ġamjeĹ prajicć; tŃn dyrbi prŃŃyć: řdyĹ w moĹim ġamćze mi řo řĕczecć pschĹŃŃŃŃŃa, dha řłowam ducha daj a mŃz ġjes porŃfa. A wschitku Ńwoju řłuzńbu, řotruĹ mamy wŃŃŃaracć, njĕġ je řajĹaz chće, dyrbiny Ĺ tej ponĹŃnosćzu czĹinicć, řotraz wĕ a wopŃni, řo řami wot řebje nićo njĕŃamŃzemy, ale řo Boh řam je, řiz Ĺ wsćemu řamoĹenje wudĹĕla, řak řo by we wsćĕġch wĕzach Boh řġwaleny byĹ pschĕŃ Ńesom ŘhryŃta.

ŘtrŃŃbi Ĺ modlenju, ġorzy w lubosćzi, řwĕrni w powŃlanju — řak chćemy czĹacć na ŃwoĹeho Řnjesa, řak chćemy Ńo ġotowyĹ dĹerĹecć na řŃnz wschitĹich wĕzŃw. DuĹ prŃŃmy:

Daj, řo we prawej řwjatosćzi
By wjedli Ńwoje řiwjenje,
Ty mŃz'ŃŃ dacć mŃz řamlutĹi,
So by řo ġrĕchow ġladali,
ġŃo řwĕtnyĹ ľŃŃtow řdĹerĹĕli,
Te wsćĕ řu morwe řkutĹi.
ġbudć ty, řo by
ŘaŃŃa dusća řa tym řtaĹa,
So by w njeĹju ġerĕŃtŃwŃw braĹa (řġĕrl. 132, 7).
ġamjeĹ. K. w P.

Mĕr w Bosy.

(Spitta.)

Amos 5, 4.

PytaŃŃ, czĹowćze podarmo we tebi
ġŃwĕtĹko, řboĹe, mĕr a radoŃcć wsćhu,
Řch, dha řiwe řŃrĹo wuŃwol řebi,
Řhwatajzy nĕĹĹ Ĺ Bohu wrŃcć řo tu.
ŘdĹeĹ je řpŃczĹala řo twŃjra radoŃcć,
ġlej, tam řłŃzuj řwoju řyĹu řadoŃcć;
Dusća ġalle řehdy nam'ka mĕr,
ŘdyĹ tu wŃŃmje Ĺ řtwŃricćzeĹj czĕĹ.

Alle ach! ty njem'Ĺesć Ĺ njemu czĹahnyć,
ġrĕchow murja wsćġak czĕ wŃdĹĕla —
Řch, řo by ta murja chzyĹa panycć! —
ġlej wsćġak, ġlej, czĹi řuku posćicća
Luby ġbŃŃnik, wŃn czĹi dawarja radu,
ŘŃŃĕġha czĕ Ĺ WŃtĹej Ĺ ľuteĹ ġnadu;
Wsćġak wŃn řylnu murju roŃłama,
ŘaĹo na řġġiĹu řo woprowa.

Řak je twŃj WŃtĹ řiwjenje czĹi podacć,
Řiz czĹi ġbŃŃnik ġiŃŃcćze ġunĹrŃcć da;
ġaj, 'ŃŃcćze wjaz' je twŃj Boh tebi doġacć:
Tu pschĕŃ czĕmnyĹ doĹ řeĹ wŃdĹerja,
ġŃwoĹoh' Ducha, Ducha roŃŃwĕcćenja,
Ducha mĕra, Ducha wuġwĕcćenja,
Řiz czĹi pomŃz Ĺ doġrom' podawa,
Wucći řeĹ, řak WŃtĹ czĕ lubo ma.

ŘĕĹĹ řy wrŃcćil řo řaŃ' Ĺ řtudni řrafńej,
A pschĕŃ řawjeŃŃĹ tuteĹ' czĹaĹnosćze
ġladateĹ nĕĹĹ wŃcći wjeŃ'Ĺej, řaĹnej
Do radoŃtnej' řbŃŃnej' wĕcćnosćze;

Czujesich nětk ho i Bohom wujednany
 A se šmilnosczu tu trónowany,
 Wužiwasich we šwěta bėdženju
 Šswoju šbóžnoscz žnó psches nadžiju.

Pytasich měr, jón njepytaj we tebi,
 Njepytaj jón nihdže na šwěczi;
 Scžinišich njepokoj šej hóršich šebi,
 Duscha njepschestajnje žalosczzi;
 Tajka próza czini hubjenscheho,
 Nicžo njeshonisch wot žadaneho.
 Šchtóž je w bėhu błudnym wumucznył,
 We španju šej měr njej' nadobnył.

Džěcžo w kolebzy njech mjehko leži,
 Kolebajo špėwaj najrjeišcho!
 Tola po macžernych nadrach žedži,
 Dokelž wotpocznje tam czíšichcho.
 Hdžez je měto přenju studžen žiwu,
 Tam chze spacž a žiwnoscz pytacž czilu;
 Tam tež wobrocž duscha k Bohu šo:
 Šeno pschi nim nam'fa pokoj šo!

Jurij Bróšf.

Něme přėdowanje.

Něhdy puczowať do zuseho měšta pschińdže a w nim wschě
 te horde a krašne zyrkwije se špodžiwanjom a czescžiwosczu wuhlada.

„Šowle drje wjele bohabojašnych ludži bydli?“ šo wón nje-
 snateho woprašča, kotryž běšche šo jemu pschitowatšich a hižom
 na wjazore praščenja wotmolwjał.

„Šastupmój,“ tutón šnapschecžiw, a wobaj ša šhlu šlėdo-
 waišchtaj, kotraž šo do krašneho Božeho domu žołmjesche.

Š šhora dele puczowať do zyrkwineje łódže hladašche; ławki
 bėchu polnje wobšadžene, ludžo mējachu špėwarške w rukomaj a
 hubu kaž pschi špėwanju wotewrjachu, ale žadyn šynł njesaklincža.
 Organista i rukomaj a nohomaj na byrglach džėlasche, tola nicžo
 njebě šhšchecž. Přėdať na klėtku stupi a po šdacžu horliwu rėcz
 džeržesche, wot kotrejež pať ani šynka njesaklincžowasche. Šeno žyle
 napošledku, jako šo wošada k modlitwje poklakny, běšche i wołtať-
 nyh šhšhodženkw šem lubošny džěczazy hlóš šhšchecž, kotryž
 i polnej nutrnosczu šwjaty Wótcženasich prajesche.

„Šcho je to do špodžiwneje Božej šlužby?“ šo puczowať
 šwojeho pschemodnika woprašča.

„Šeno to, šchož šh šhšchał“, tutón džesche, „woprawdže
 i wutrobny pschińdže a k Božimaj wuschomaj dóńdže, a to běšche
 jenicžny modlitwa džěcža, kotrež tam psched wołtarjom klecžesche;
 wschitzy drusy rėczachu, špėwachu a šlužachu Bohu jeno šwonkow-
 nje, pschetož jich wutroba běšche mjes tym pschi žyle druhich wězach
 abo polna njewėrn.“ Š tym šo njesuaty pschemodnik šhubi.

Tón muž wotuczi, jako runje njedželške šwony k ranischej
 Božej šlužbe šwonjachu. Wěšche to šón byl. Ach, tónle šón je
 bohuzel na tať mnohich měštnach woprawdžitoscz!

F.

Sserbowka.

Šistorijska novella wot R. Žibuša. Šešeršchcžil K. A. Fiedleť.

X.

Siegmundej a jeho šlužbnikomaj, kaž tež temu Šserbej bėchu
 puta lėdy wotewšate, jako šo wschitzy šchtyrjo na šuche lišczo wu-
 pschestrjechu a bóršy twjerdže wušnnychu. Čzi Šhorjelcženjo pať tu
 w něnym šadwėlowanju šedžachu a do nozy won pošluchachu;
 tola czeknjenje budžiče šo jako njemóžne pokafalo, tež hdy budžiče

štan hjes štraže byl, pschetož kolo wokolo kromy maleje łuki bėchu
 šo, do czornych płaschczow šawalene, šhurne podobny Šušitom
 šlėhale.

Šsrjedž łuki mały štan štejesche, malo rošdžělent wot tšjoch
 druhich, kotrež jón wobdawachu; jeno na czestnej štraži, psched nim
 horje a dele šhodžazej, bě pošnacž, šo nawjedowarja wóšška
 hospoduje.

Runjež bě polnóž dawno nimo, wustupi i tuteho štana hišchče
 wyšoka, šchwizna podoba, se šchėrym jėšdnym płajchczom šawodžeta.
 Ššchi šwětle bliškeho wohnja bě mladosťne rjane woblicžo pošnacž,
 i kotrehož czornej woczki pod rjenje tworjenym czolom šhladowaišchtej.
 Měžny nóš bě i lohka šhibnjeny a podhubno se šhlynej brodu po-
 kryte. „Šsu šajeczi do teho wulkeho štana pschinješeni?“ šo wón
 štraž woprašča.

„Šak wjele hacž šhm widžal, haj.“

„Dži a šawołaj mi Bohuwėra!“

Tón muž džesche i mėrnym křutym šstupom psches łuku a šo
 bóršy i hoberškim Šušitom wróczi, kotryž runu czaru do štana
 šastupi.

„Šak wjele jatych macže?“ šo nawjedowat Šušitu woprašča.

„Dwazycžoch.“

„Šsu tajzy mjes nimi, šajšichž šwět wošebnyh mjenuje?“

„Šeno jeneho šhm widžal. Šeho panzer je se šlotom wu-
 šadžany, a wón mėjesche waschnje a podobu šemjana, runjež běšchtej
 jemu ruzny na šhribjet šwjafanej.“

„Še hišchče wjazzy putowaných mjes nimi?“

„Šhišchče tšjo, dwaj w polnej bróni a jedyn bur w křótkim
 pjeslu a šchėrolich šholowach.“

„Dha šmny bjesdwėlnje šajšich šajeli, šotšiz jatych se šobu
 wjedžichu. Šschewodž mje do jich štana; chžu pohladacž, hacž šu
 pschecželjo mjes nimi.“

Wobaj k wulkemu štanu křacžeschtaj a pola štraže šastaschtaj,
 kotraž bě šo psched nutsšhodom teho šameho wokolo wulkeho
 wohnja šlėhala. Šako woni nawjedowarja pošnachu, poštanjchu,
 tola na jeho šwonjenje šo hnydom šašo šešhdachn.

„Bohuwėro,“ šo wón k šwojemu pschemodnikej wobroczi, „wšmi
 šuczlanu šchěšku a šwěcz mi do štana!“

Š šhwatkom bě jeho pschikas wuwjedženy a wobaj psched
 šajatymi štejeschtaj. Tón Šserb hnydom pschi šastupje we šhłubkim
 španju ležesche; tež tych druhich bě mucžnoscz pschemozowala. Šako
 šo šwěza pokafa, šo drje na wołomik pošbėžechu, czíšnychu pať šo
 bóršy šašo na šwoje płaschče a špachu dale. Žalostne napinanja
 minjeneho dnja dachu jim na šhwilu šabycz, šo bėchu šajeczi. Tež
 Siegmund bě wješely, šwój wotpohlad, Šušitam do rukow pad-
 nyč, dozpity widžecž. Šuta bėchu jemu niž jeno i rukow, ale tež
 i wutrobny wšate. Š radosczu nětko šašo na Maťku mšhlesche, a
 i mšhlicžku na njewjėstu šo tež ta na štare šerbške křaleštwu
 mėjesche. Šomaku šo jemu šmšhly w škódkej womarje šhubichu,
 pschedštanj šo šchizowachu a wón widžesche šo bóršy wo šnje na
 křalowškim trónje, jemu po šoku Maťku i diademom na czole.
 Šako šo ta šwěza w štanje šjewi, šo wón pošbėhny, mlodemu na-
 wjedowarjej, kaž by jeho wo šnje špošnał, pschecželnje šiwajo, a
 wot šparja pschemozowanj, šašo na šwoje lėhwo padže.

„Bohuwėro“, našch nowy šnaty k šwojemu pschemodnikej rjekny,
 „to je Siegmund, czėški šastard, mój towaršich i mlodyh lėt! Wóh,
 chžyl jemu wutrobu wodžicž, šo by šo wězzy wėry pschisamknył!“

„Wš macže prawje, knježe! Šak hušto šhm jemu we Waišchim
 nanowym domje pošlužal! Š njeho je nadobny ryczeť šhwal.“

„Ša tule nóž njech jow woštanje; wón tež w mojim štanje
 žaneho lėpscheho lėhwa njenamala. Šutšje rano, se šwitanjom
 pschiwjedž jeho do mojego štana! Mjelcž wo jeho štanje a naju
 štarym pschecželštwje! pschetož Ty šnajesich njedowėru našchich ludži.“

S tymi słowami je stana wustupischtaj a pomalu psches rožoju kuku kraczeschtaj.

S prënim kmitanjom hobrski Bohuwër do stana saptupi, kotryž sajatych hospodomasche. Kolo wokolo bë wšcho czicho. S wutrobnyh dzělbracžom wón na rjane woblicžo mladženza shladomasche, kotryž hiščyže we hłubokim spanju ležesche. S czicha k njemu pschistupiwšchi, šo zunjo jeho ramjenja dótlny.

„Šy ty, Marka?“ wón we womarnym konje scheptny, hłowu sašo na kwoj walczk słomy pokhili a dale spasche.

Hiščyže ras šuřita jeho sa ramjo pschimny a to trochu kruzischo. Siegmund hłowu posbëže, na wopytarja prosče hladajo; potom blyškot dopomnjecža jeho woblicžowe czahi pscheleczi. „Mi je ta, kaž bych Wař hižom něhdže widžal“, wón pscheczelnje sapocža; ale ta dolha broda . . .“

Šuřita porst k hubomaj složi, k snamjenju, šo chyzł mjelczecž, a jemu kowny, šo by sa nim schoł. Siegmund chyzšche šo posbëhnyč, ale ruzy, na kotrejž šo sapjerasche, jemu šlužbu sapowjedzišchtej. Wot putow šańdženeho dnja bëchu człónki pscheschuwowane a nětko šylnje nabëžane.

„Pomhaj mi trochu, dobry pscheczelo! Tvojej šylnej ruzy dyrbitej mojej šarunacz, jeli tudy njedyrbju ležo wostacz.“

Hobrski šuřita mladženza podpjerasche, šo tón bórny na šwojima nohomaj stejesche. Mjelczizy wjedžet do prjedy džěsche, a sa krotku šhwilu bëšchtaj nawjedowarjowy stan dozpyloj. Samjesch, psched nutschodom wiřazy, bu posbëhnyč, a šuřita Siegmunda nuts šuny. W stanje bë hiščyže šhëtro czmicžkojte; Siegmund njemóžesche teho dla woblicžowe czahi teho muža, w kotrehož mozy bëšche, špšnacž.

„„Njes Siegmundo czěšti,““ tón słowo šapschija, „šym Wař sawoacz dał, šo bych šo Wař jako pscheczol wopraschal, hač chzeczje w lëhwje šuřitow wostacz.““

„Šchtó Wy šče?“ šo Siegmund k dychczizym docžafanjom woprascha; „poboba a rëcz je ta mojeho najštaršeho pscheczela; — dajče mi Wařche woblicžo wohladacz, a — Wóh chyzł dacž, šo by mje moja nadžija njesjebała!“

Wón k njesnatemu bliže pschistupi, šo by jemu kruzischo do woczow pohladal; tola tón šczěh wo tym hagle njewoczafa, ale pscheczela do šwojeju rukow samny. S dobom jemu tež scheptny: „„Mój njekmjemoj tał wóšje rëczecž, šo to štraž šyšchi; hewal budže mi šnano njemóžno, něšcto sa Tebye czinicž. šuřitojo tež pscheczela šwojeho wyschka njepšchepušchcža, je-li jich napšchecziznił.““

„Šteju dha woprawdže psched Rudolfom k Harta, k kotrehož šchllé šym jëdł, k kotrehož šhelucha šym pil a kotrehož lëhwo šym džělil?“

„„Haj, mój pscheczelo; Tvoje prënje šaczucže Šze njeje šmylił.““

„Budž Wóh sa to šhwaleny!“

„„Tola k wotkal pschindžesch, hžeha chzesch? Njewisni mi moje prašchenje sa šlo; ja to Tvoje dla czinju.““

„Sa chyzch k šuřitam, pschindžech pscheczizwo woli do ruki Šhorjelčanow a šym pscheczizwo jich woli tu, hžez chyzch.“

„„Hdyž je tał, dha žana nusa njeje; jeno to dyrbju Šzi do přëdka prajicž, šo šo mješ nami humor lohko šlë wukladuje. Woprawdžity šuřita jeno k biblijskimi słowami hraje a je pschi tym štajnje ližalž. Šchtóž jich šwonkowne formy nima, teho nabožinu šuřitojo k njedowëru wobhladuja.““

„Budže mi czežko, šo do jich špodžimnych waschnjow namafacz.“

„„A tola to dyrbišch, chzesch-li k nami czahnyč. Me pój, chzemoj šo šhwilku wonkach pschelhodžowacz, hžez naž žane zuše wucha njepšchacha. Tam dyrbišch mi pschednoschł wo šebi šamym džeržecž po runje nashonjenej dispoziziji.““

Wónaj porno šebi psches kuku kraczeschtaj a pschindžeschchtaj k jašnej rëczy, w kotrejž šo wumyschtaj; na to pschi kromje lëša, kiž bë wot stanow najšbalenišcha, horje a dele šhodžeschchtaj. Siegmund sapocža: „Ty wěšch, šo šu moje hrody wot šuřitow spalene, dofelž šym Wjozšlawowy šyn a šo jim pschisamknyč nochzych. Moja wboha macž na roslemjenu wutrobu šemrje, a ja w horaczinach našcheje wótcžiny wokolo bludžach. Škóncžnje šebi pschedowšach, do Rhoczëbusa czahnyč a šo tam na nělotry czaf šašhlicž. W Rhoczëbusu buch wot šanša je Šhorjelza, kotrehož tam nadeńdžech, žalostnje ššchindženy a wot wšchitkich mladnych a štarých knjesow wušmëšcheny. Na mješče kruzče wobšamknyč, šo do Šžěščeje podacz a na štronu šuřitow štipicž. Na pučžu tam šwojeho najhóřšeho njepšcheczela trjehich. Wón je něšcto šnajomštwia k mojim mjeczom ščinił, ale bohuzel cžetnył. Pschipadnje naš špodžischo wotdželenje jeho ludži šetka, k kotrymž k bitwie pschindže, pschi czimž buchmy pscheminjeni. Mój wjedžet, šwërnny Šerb, kotrehož tež woni sa wjedžerja šebi wušwolichu, je šo k wotpohladom na wopaczny pučž dał a naš šem pschiwjedł. Mi šo po tajkim žane wjetšche šbože dostacz njemóže, hač šo buch wot Tvojich ludži sajaty.“

„„Mi žel czini, šo Šze jeno mjeczjenje k nam wjedže.““

„Mój najdrožšchi! Miž jeno to; ale šo wërnoscž rëczu: nabožne blasništwio na žane waschnje niž. Kaž wěšch, šuřitowu wučžbu špšnamam, ale mi šo njelubi, šo ju k mjeczom wušpšeschczerače. Šdželenje šwojich hłubšchich šamyškow dyrbju na pschihodnišchi czaf wotštorczicž, a dofelž šo njemyšlu wot Tebye dželicž, dha drje šo k temu bórny škladnosč namaka.“

„„Derje. Tola tu šaklincža hižom trompejta, kotraž naš k ranisčej modlitwie woła. Šój šobu! Šo njej potom do stana k šnědanju pšindžemoj.““

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake k bliska a k daloka.

— Biblijski pučžnik na pschichodne lëto 1909 je sa šakške ewangeliške wořady šestajal knjes šarať em. Šakub w Budyšchinje. Wón je tež sa to lëto dobrocziznje šestajenje našcheho šerbškeho pučžnika na šo wšal.

— Šornjołužiška přëdarška konferenza šo 30. šeptembra w Šabrachczizach šëndže. Pschednoschecz budžetaj knjes prof. Tima Šipšczanski a knjes šarať Brussig k Wulkeho Šchunowa.

— Nowa železnica k Rakež do Wjožerž šo 1. oktobra wotewri. Šëšdnny plan je šo hižom wšjewil. Čzahi šmëja dobre pschisamknjenje tał derje w Budyšchinje kaž tež wot Wjožerž do Šarlina. Přëni czah jëdže kaž hač dotal rano wot Rakež do Budyšchina, šchtož je wošebje wažne šrijedu a šobotu sa tyč, kotřiz na wiki do Budyšchina jëšdža, kaž tež sa džělaczërjow, pšindželu rano do Budyšchina na džëko jëšdžazyč. S wotewrjenjom noweje železnicy do Wjožerž šu šo nětko ta nadžija a te pscheczža, kotrež šu šo lëtdžekatti dołho we wutrobach nošhke, dopjelnile.

— Šrabja Zeppelin je nowe pošpyty je šwojim powëtronom, k kotrymž móže tež pscheczizwo wëřškej jëšdžicž a kotryž móže po wëřštyh pučžu w powëtrje wodžicž, czinił a wone šu šo tež derje poradžile. Wšchudžom, hžez je powëtron pschijël, šu jeho k wulkim hokdowanjom powitali. Šacz runje je jeho wunamafanje jara wažne a pschichodej wulki wužitk pschinjëže, je tola tež šrabja Zeppelin nashonicž dyrbjał, šo je człowjek šlaby pscheczizwo naturškim mozam, kotrež w šylnej ruzy Wož . . . ja. Pschi šwojeje jëšbie pschindže wón je šwojim powëtronom do njemjedroweho wichora, kiž powëtron k šotwizow štorhny a . . . šhaze, šo šo šapali. Někotři šu šranjeni, Zeppelin šam je . . . šamjeny wotšal. Powëtron šam, kotrehož naprawjenje a natwarjenje je jara drože, je pať do žyła šnicženy. Wulke pjenjezne wopory budža nušne, tón powëtron šašo k nowa natwaricž. Šdyž je štat jemu nětko tež 500 000 hrimnow wupšaczil, budže to k czežka k wurunanju nastateje šchody došahacz.